

ма да ходя въ Бѣлица! — още по-твърдо каза Дафинъ. — Нийде нѣма да ходя. Тукъ ще си седя азъ.

Стефана го погледна, поспрѣ очитѣ си на него и каза:

— Да се изпълнятъ шесть месеца, че да се вѣнчеемъ и да се приберемъ като хората. Кжде отивашъ?—каза тя, като видѣ че Дафинъ стана.

— Ще ида да прибера воловетѣ. Ще направимъ тѣй, както казвашъ.

Той пристѣпи нѣколко крачки и се спрѣ: дветѣ момченца се гонѣха и щѣха да се ударятъ въ него. Дафинъ ги остави да минатъ, поизгледа ги и усмихнатъ тръгна къмъ обора.